

[Morten Lange.]

elskværdig at have noteret, at jeg dog var kommet med alternative forslag i stedet for dem, jeg mindre godt kunne lide, men klagede over, at de for det første var politisk mindre gennemførlige — det er jo et spørgsmål, hvad man lægger i den bemærkning — og desuden over, at de ikke gav penge hurtigt nok. Nu er det selvfølgelig aldrig rart at have det sådan, at man skal have hurtige penge; de plejer at være svære at skaffe. Men jeg vil dog dertil sige, at en beskatning af grundværdistigningen på den ene eller den anden måde, altså af spekulationsgevinsterne, kunne man nu nok gennemføre hurtigt. Det er ikke udelukket at finde metoder, der kan virke forholdsvis hurtigt, og jeg vil vældig gerne være med til at støtte forslag af denne art. Jeg har endda den opfattelse, at de meget store fortjenester, der kommer ind dér, trænger til at blive beskattet lige med det samme, også inden de gode borgere, der får dem, rejser til Mallorca. Det var da udmærket at få netop argumentet om det hurtige ført ind i denne sag. Jeg tror, det vil være udmærket; jeg tror, objektet egner sig, og jeg tror, det kan give en smuk buket med temmelig mange penge i.

Endelig nævnte den højtærede finansminister ikke det, som i virkeligheden betyder de store penge i sagen, det, vi har for os i øjeblikket, og som vi kan pille ved uden alt for store anstrengelser, nemlig landbruget. Men dér er den hårde kendsgerning den, at man har ligget under for pression. Jeg synes, det kunne være hyggeligt, om der kunne komme en modpression, så vi kunne få balancen til at gå bedre op; så slap vi måske for en beskatningsform, som ingen er særlig glad ved.

Det, jeg i og for sig fandt mest betænkeligt ved de redegørelser, vi fik fra de højtærede ministre, var måske nok den højtærede økonomiministers udtalelser om investeringsplanerne. Nu var han jo så rart beroligende i tonefaldet. Vi fik at vide, at det var jo blot den slags justeringer, man hele tiden havde forudset; nu blev det nok nødvendigt at lave endnu flere, for nu havde man ikke fået alle de penge, man vistnok havde regnet med, men det, at man skød noget ud, betød egentlig ikke noget videre,

for der var alligevel så meget, man byggede på i forvejen.

Ja men undskyld mig, højtærede økonomiminister, jeg tror, det er rigtigt, at den 3 års plan, vi fik forelagt, i virkeligheden ikke var nogen kæmpeplan. På mange punkter, som vi har set på, var den bestemt ikke overspændt. Nu har jeg forstået, at den allerede i regeringens plan er blevet en 4 års plan; vi har forstået, at den skal yderligere trækkes ud. Jeg har altså en fornemmelse af, at min profeti om den unævelige 5 års plan står uhyggeligt nær ved døren. Nu tror jeg ikke, det kommer til at gå helt så enkelt, for det er vel ikke meningen, at man trækker hver enkelt post nøjagtig lige langt ud. Der må vel være lidt fornuft i tingene.

Men baggrunden for økonomiministerens beroligende ord var, så vidt jeg kunne forstå, at det vistnok egentlig var meget værre, end vi hidtil havde fået indtrykket af. Jeg tror, at de krisetegn, der er kommet op omkring investeringsplanen, er værre, end de beroligende vendinger tyder på, og jeg håber, at vi meget snart får denne sag dissekeret i investeringsudvalget, også for at højne disciplinen her. Det er altid rart at få bundet folk tilstrækkelig hårdt til de nødvendige udgifter. Det synes at være temmelig svært.

Det ærede medlem hr. Westerby har jo nedsat sig som moralist her i tinget. Det er et udmærket embede at have, men moralister må også vænne sig til skarpsyn og til at høre godt efter.

Hvis det ærede medlem hr. Westerby ikke kan se forskel på venstre, de konservative og socialistisk folkeparti, er han slagen med en politisk blindhed, der er helt utrolig. Der er i virkeligheden kun én lighed, og den er jeg ked af findes, for jeg ville gerne have, at der ikke var årsag til den. Men den lighed, der er, er den, at vi i højere og højere grad er enige om, at vi ikke synes, regeringen er så forfærdelig dygtig. Vi ser meget mere alvorligt på den sag, end venstre og de konservative gør; vi har jo været med til at tilråde, at der blev dannet en sådan regering, så vi har dog en slags beskedent medansvar. Derfor bekymrer det os, at det ikke går bedre. Venstre og de konservative burde jo egentlig være lykkelige, for de får gen-